

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ

СТАРИТЕ ХОРА

chitanka.info

Един жесток цар измислил закон да бъдат погубени всички стари хора.

— Каква полза от тях — казал той, — нито орат, нито жънат, нито дърва секат. Само ядат хляб и се пречат вкъщи. По-добре ще живеем без тях.

Запретнали се царските палачи. Всички стари хора минали под нож. Останал само един старец — баща на болярин. Дожаляло му на болярина да вземе главата на стария си баща, затуй го укрил на тайно място и го хранел скришом, без да знае никой.

Жестокият цар имал луд черен кон: ритал, хапел, скачал, хвърлял ездачите. Никой не можел да се приближи до него и да го укроти. В столицата живеела една лукава знахарка. Царят заповядал да я повикат в двореца и почнал да я разпитва как може да укроти лудия кон.

— Как ли? — отговорила знахарката. — Заповядай, господарю, на болярите си да усучат въже от пясък. Вържеш ли коня с въже от пясък, той ще стане кротък като овчица.

Царят се почесал по тила и повикал болярите си.

— Хей, боляри — викнал им той, — слушайте какво ще ви заповядам! Още утре да ми донесете едно въже от пясък. Ако дойдете в двореца без пясъчно въже, главите ви ще взема!

Прибрали се болярите с наведени глави. Никому не идвало на ум как може да се усуче въже от пясък. Между болярите бил и оня, който бил пощадил живота на баща си. Като се прибрал вкъщи умърлушен, старецът го попитал:

— Защо си кахърен, синко?

Боляринът му разправил какво иска царят.

— Туй ли е то всичко? Не бой се. Утре, като идете в двореца и царят рече „Къде е въжето?“ — ти му отговори: „Царю, готови сме да усучем въже от пясък, но не знаем какво трябва да бъде — дебело, тънко, жълто или червено, дай ни по-напред мостра“.

На другия ден, като чул умния отговор, царят преклонил глава и казал:

— Прави сте, трябва да ви дам мостра, но няма откъде да я взема.

И царят пожалил живота на всички.

Същото лято настанала голяма суша. Всичко живо изгоряло — и трева, и плод. Пресъхнали реките и кладенците. Житниците се

опразнили. Не останало жито дори за семе. Уплашили се хората да не измрат от глад. Загрижил се и царят. Повикал пак болярите и им заповядал:

— Каквото щете правете и струвайте, но утре, като дойдете, искам да ми кажете откъде ще намерим жито за посев, инак главите ви ще взема.

Тръгнаха си болярите сломени — не е лесна работа да се намери жито. Старецът видял, че синът му се връща и този път умърлушен, и попитал какво се е случило.

— Сега, тате — рекъл боляринът, — и ти не можеш ми помогна.

— Защо?

— Защото царят иска семе за посев, а никъде в страната няма жито.

— Не бой се, синко. Утре, когато се явите при царя, ти му кажи да заповяда на селяните да разровят всички мравуняци в царството. В мравуняците има много жито, събрано зрънце по зрънце от мравките.

И наистина, щом селяните излезли по кърищата и разкопали мравуняците — намерили във всеки мравуняк по една торбичка едро зърно. Царят останал много учуден и се обърнал към болярина, дето криел баща си, и го попитал:

— Кажи ми, кой ти даде този мъдър съвет?

— Не смея да кажа, господарю, защото ще ме погубиш.

— Няма косъм да падне от главата ти, кажи!

Тогава боляринът признал, че е укрил баща си и той го научил какво да каже за пясъчното въже и де има скрито жито.

Скоро излязъл нов закон: никой да не закача старите хора, а когато вървят по улиците — всеки да им сторва път.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.